

Nežno je spoljnim bridom dlana ukonila sneg i sela. Grana je žalosno zacvilela. Tu je ljuljašku napravio samo za nju.

Imala je puno toga da mu kaže. I kako je, i ko se javlja, ko je više ne prepoznaje, a ko se nameće, ko se podruguje i ko se osmehuje pritvorno rođački, ko bi da se okoristi na ovaj, ili na onaj način, koliko je nesamerljiva i čemerna njena tuga. Reči ne remete savršenu tišinu belog jutra; dovoljne su misli, one su šapat kojim mu kazuje sve. Kada je završila podigla je pogled. Grob je ćutao.

Ništa više. Čašica rakije, šoljica kafe, plamen sveće što ga koleba laki kret vetra i cigareta koja sporo dogoreva do ruba mermerne ploče. Niz obraz joj se skotrljala jedna suza. Samo tako. Do sledećeg jutra.

Od seoskog groblja put je strm, krivudav i raskaljan stopama drugih. Njeni koraci ne ostavljaju primetan trag; ona gazi pažljivo kao da se boji da ne naruši čudesne bravure snega i blata koje svedoče o neraskidivoj povezanosti dva sveta, živih i mrtvih.

Na stanici kraj groblja ona je sama. Vetar se pojačava čineći da joj se umršena kosa vijori poput crnog barjaka i primorava je da čvršće oko sebe stegne kaput od grubog sukna, njegov.

Kada je saznao koliko mu je još ostalo od života nije joj rekao. Dovijao se na ko zna koje načine da prikrije sopstveno propadanje, a kada bi primetila makar i naznaku bolesti umeo je vešto da slaže i da se obezoružavajuće nasmeje. Učinio je da poslednji dani budu lepši od svih najlepših dana koje su zajedno proveli, dok je kradom i pažljivo pripremao grobno mesto u rodnom selu. I ljuljašku samo za nju.

Autobus je nosi putem do grada. Sedište pored nje je prazno, na njega ne seda niko; to namernike odbija opipljivi oreol tuge. Kada se za-kašlje, desnu ruku prinosi ustima dok joj je leva u džepu kaputa.

Znojnom šakom nešto čvrsto stiska i gleda kroz prozor čije zamazano staklo iskrivljuje do neprepoznavanja oblička u promicanju. Svetlosti semafora je zaslepljuju, pred njima zatvara oči povlačeći se svaki put sve dublje u tamu.

Gradske ulice su poprište ludila. Užurbani prolaznici je guraju. Njihova kretanja deluju panično i besciljno, kao da od nečega beže, a nemaju gde da se sakriju.

Na poslu nastoji da je što manje primećuju, ali je pronalaze i u najskrivenijim uglovima beskrajnih hodnika arhive, kao da tragaju za njom ne bi li uvežbanim sažaljenjem demonstrirali svoju nadmoć. Njihove reči dobiju u njenom srcu kao kamenje i zemlja iz lopate po drvetu kovčega. Iako se upire da ne pokaže svoju bol, okom pažljivog posmatrača oni beleže slabe drhtaje koji je odaju.

Autobus je nosi putem prema kući. Put je premotavanje filma unazad sa prigušenim svetlom usled okraćalosti zimskog dana. Noćna svetla se bude i primoravaju je da se još jednom preda zagrljaju unutrašnje tame.

Dugo, baš dugo, stoji pred vratima i vrti ključ u rukama znajući da je unutra ne čeka on, već varljive uspomene koje joj razdiru grudi. Sa njima će podeliti večer, sa njima će leći u krevet, one će joj istkati san.

I tako svakog dana. Ova zima nikako da prođe.

Novo jutro kao da je hladnije od prethodnog. Preko noći napada novi sloj snega, pa opet se otisci stopala u njemu nađu. Čestice crnila oskrnavljuju belinu, nemoguće je sakriti se od prljavštine grada. Gotovo svakog časa zvona oglašavaju nečiji pokop i zvuk se njihov preplice sa odjekom dalekih i još daljih vesnika smrti.

Put prema groblju čini se svakim danom dužim. Strmije je i ona sve brže ostaje bez daha. Ovoga jutra iz grudi joj se otima. Zatiče pukotinu na dasci ljuljaške koja kao da je i ranije bila tu samo je sada mnogo

veća i dublja. Strahuje da će naprslina još više da se proširi i produbi, ali ju je oštri kašalj uzdrmao i primorao da sedne. Sa svakim novim jutrom sve je manje ima. Nogama se opire o zaleđeno tlo i klati uz tužnu pesmu povijene grane. Sneg je neumoljiv, ona kopni, grob je nem, ona mu se obraća. Polako podiže glavu. Sunce se lenjo penje preko neba i jedva se nazire kroz veo nečisti. Prestalo je da se smeje sa poslednjim njegovim dahom.

U naprsloj vazi je plastična ruža zarobljena ledom prljave vode. Njene nekada crvene latice su iz dana u dan postajale sve tamnije. Na nečujna pitanja odgovara joj pogled sada sasvim crnog cveta. Suza joj polazi iz oka i ona žurno iz džepa izvlači grumen da ga njome zalije. Grumen, zalogaj zemlje, koji po ukopu nije bacila preko ramena. Sada to čini i bez pozdrava i osvrta odlazi odnoseći vazu sa zaleđenim cvetom.

Autobus je nosi putem prema gradu. Sedište pored nje je prazno, na njega ne seda niko jer tu počiva senka nerazaznjivog obličja koja nije ni od čoveka, niti od kakvog zamislivog predmeta. Lepljiva je i gusta.

Lagano, sasvim lagano, njih dvoje se uzeše za ruke.